

Hallo lieve lezer(s),

*Dit is **deel 3** van mijn
levens verhaal.*

ik verlang naar nieuwe kansen

Ik wilde heel graag een nieuwe kans hebben, maar die kreeg ik niet op de oude groep. Zij hebben tegen mij gezegd dat ik bij Koraal paste. Maar op een gegeven moment ging het gewoon niet meer. Ik weet nog heel goed dat ik heb uitgesproken dat ioude groep niet meer leuk vond. Ik had altijd het gevoel dat ik hetzelfde meisje bleef, dat ik niet echt vooruitkwam. Ik ging wel een beetje vooruit, maar daarna weer achteruit. Ik bleef in dezelfde cirkel zitten: steeds

vooruit en weer achteruit. Daarom had ik het gevoel dat ik daar niet meer vooruit kon om mezelf te kunnen worden en te kunnen zijn wie ik ben.

De begeleiding van de nachtdienst zei dat zij mij zouden missen. Dat zou goed kunnen, maar ik mis hen helemaal niet. Nachtdienst Priscilla luisterde namelijk nooit naar mij. Toen ik vertelde dat ik heel graag een vriend wilde, zei zij: "Nee, daar hebben we het niet over." Zij had daar helemaal geen interesse in.

Wat ik grappig vond, was dat haar zoon wel een vriendin heeft. Daar zegt zij als moeder niets van, maar tegen mij wel. Dat vind ik heel oneerlijk en heel raar. Waarom mag hij wel liefde hebben en ik niet? Andere mensen mogen ook een liefdesrelatie hebben.

Van mijn begeleiding mocht ik geen relatie hebben, omdat Noura en Aaliyah zeiden dat liefde niet belangrijk is. Dan dacht ik: waarom hebben andere mensen, behalve ik, wel een vriend of vriendin? Waarom wordt het mij niet gegund door de begeleiding, terwijl hun eigen zoon of zichzelf wel een relatie hebben?

Ik weet dat Luca, Milan, Daniël en Dion wel een liefdesrelatie hebben, met een vrouw of een vriendin. Dat is dan wel goedgekeurd door hun ouders. Waarom mag ik dan geen liefde hebben? Zij zeggen dat liefde niet belangrijk is, maar vriendschap wel. Dan denk ik: hoe kan dat? Zij zeggen tegen mij dat liefde niet belangrijk is, terwijl het volgens mij juist bij het menselijk leven hoort.

Ik vroeg mij af waarom zij daar zo boos over werden. Mijn medebewoonster Mia mocht wel een relatie hebben. Dylan en ik mochten dat niet. Dylan heeft helemaal geen contact met zijn ouders. Mia heeft wel contact met haar moeder en een beetje met haar vader. Dan vraag ik mij af waarom Dylan geen liefde mag hebben. Dat vind ik heel oneerlijk. Mia heeft wel contact, op een andere manier dan ik, maar alsnog vind ik het onterecht dat Dylan geen liefde mag hebben als hij helemaal geen contact met zijn ouders heeft. Dat vind ik heel raar.

Dat was voor Aaliyah, Luca en Noura geen probleem bij Mia, maar bij Dylan en mij wel. Dat vonden zij moeilijk en dat werd door hen niet geaccepteerd, terwijl zij ook de begeleiding van Dylan en mij waren. Ik vind het onterecht dat het bij Mia wel werd goedgekeurd, terwijl Dylan en ik ook graag liefde wilden hebben en krijgen.

Aaliyah zei toen tegen mij: "Maar als jij geen familie had, net als Mia, dan zou je dat ook niet leuk vinden." Volgens mij bedoelde zij dat Mia wel liefde mocht hebben omdat zij geen goede familieband had zoals ik die heb. Maar dat vind ik niet rechtvaardig. Dylan heeft helemaal niets. Toch werd daar heel streng naar gekeken. Bij Mia werd er op een andere manier streng naar gekeken, omdat Mia autisme heeft. Zij moest van de begeleiding een dagprogramma maken en volgen.

Ik was aan het denken: hoe komt het dat er zo moeilijk wordt gedaan over Dylan en mij? Priscilla mocht wel van alles zeggen, maar ik mocht mijn mening niet zeggen. Ik moest luisteren naar Luca. Luca vond dat ik respect moest hebben voor wat Priscilla zei en deed. Maar Priscilla luisterde ook niet naar anderen. Waarom moest ik dan wel goede keuzes maken en naar hen luisteren? Voor Luca was dat heel normaal, omdat zij begeleiding zijn. Dat vond ik heel onterecht. Hij zei dat ik hun kant moest kiezen omdat zij de begeleiding waren.

Achteraf vond ik de begeleiding echt niet meer leuk. Niet alleen omdat zij makkelijk konden accepteren dat Mia een relatie kreeg en Dylan en ik niet, maar ook omdat ik niet serieus werd genomen toen ik zei dat ik heel graag weg wilde van de groep en van hen als begeleiding.

Ik voelde mij ook niet serieus genomen toen ik vertelde dat ik door Noura ongeveer tien minuten geen lucht kreeg. Luca en Aaliyah werden daar niet boos over, terwijl zij op mij wel boos werden. Noura ontkende heel erg dat zij mijn luchtwegen had dichtgedrukt. Ik wilde ademhalen door mijn mond. Daarvoor moest ik mijn hoofd omhoog doen, maar dat mocht helemaal niet van haar. Zij weet dondersgoed wat zij heeft gedaan.

Ik wil ook zeggen dat ik zelf heel goed weet wat ik heb gedaan. Als ik iets verkeerd heb gedaan tegen de begeleiding, Mia of andere mensen, dan weet ik dat ook. Dat komt omdat ik heb geleerd om te voelen wat iemand denkt of weet, en dat mensen iets niet leuk vinden als ik iets doe.

Daarom vind ik het heel onterecht dat Noura zegt dat zij niets fout heeft gedaan en alleen maar goede dingen heeft gedaan.

in 2022 toen kwam zij werken.

, ik leerde Noura kennen, was zij superlief en ontzettend leuk om mee om te gaan. Wij hadden niet alleen maar slechte herinneringen. We hadden ook hele leuke tijden waarin wij elkaar konden helpen en elkaar konden begrijpen wat ik of zij voelde. Maar een jaar later veranderde dat. In het in 2023 was dat heel anders geworden wij waren aan het ruzie maken om dingen wat ik deed en wat ook wat zij deed dat onkent zij alleen kan zij zelf niet beseffen dat in 2023 heel erg moeilijk was en dat ik ook door de alle begeleiding 's werd bedreigd met hun vingers iedere voorzichtig deed dat bij mij maar ik had gehoord wat Luca zei dat respect moest hebben ook in zin van niet wijzen naar anderen en luisteren ik ben zijn en hij dochter niet het leek wel Luca heeft zoontje die moet wel echt luisteren naar zijn vader ik heb echt medelijden met hem dat hij moet doen wat hij zegt ik zag paar weken foto van hem dat hij op familie foto hij keek niet hoe normaal met zijn gezicht ik vindt echt zielig dat hij zo wordt op gevoed door zijn eigen vader maar ja ik kan het niet zeggen wat hij mag dat zijn opgevoeden als vader .

weetje dat hij zijn zoontje de cadeautjes heeft weg gegooid alleen omdat zijn zoontje geen dankjewel zei dat vindt ik heel erg onterecht hij is nog klein daar kan je hem niet kwaadelijk nemen dat moet je hem leren en paar keer herhalen en niet dan meteen dan denken ik gooi de cadeautjes weg van zijn eigen zoontje zijn vrouw is wel wat open voor zijn zoontje dat komt omdat het ook moeder anders is tegen een zoon(tje) weetje waarom het zou kunnen zijn omdat mijn moeder heel lief kan zijn maar wel een moeder van mij ook een vrouw is dat kan botsen en dat heb ik met mijn vader wat minder omdat het niet dan zoon en vader maar een dochter en vader dat is iets anders de meeste zoon gaat meer naar de mama en de dochter naar de vader het is wel niet voor iedereen voorgesteld dat is verschilt dat is hoe iemand is dat ligt er aan hoe band tussen een zoon en moeders en dochter en vaders ligt ook aan hoe je tegen iemand praat .

ik ben blij dat ik wel goede ouders hebben die dan niet zo streng is als de normale ouders tegen hun eigen kinderen en dat hun wel echt straf krijgen of huiswerk krijgen en dat dan voorbeeld geen tv geen telefoon en niet naar buiten dat heb ik nooit gedaan dat kwam omdat het voor mij niet te doen is dat hielp voor mij niet en dat mijn ouders zo veel deed voor mij toen ik klein was dat ik alles kreeg toen ik werd geadopteerd dat we gingen eten dat hun aan mij vroegen wat ik graag wilde dat het nog steeds wordt gevraagd wat ik wilde niet alleen met het eten ook wat ik mag kopen en waar ik op vakantie wil gaan en dat was New York dat was heel erg leuk en dat was ook echt mijn tiener droom toen ik 16 was wilde ik graag op vakantie naar New York en ik heb ook tegen mij oude beste vriendin gezegd dat ik daar wilde met haar jolline maar dat veranderd alles

WORDT VERVOLD

Het jeugdvriendin is veranderd nadat ik weg ging van school

Toen ik van school af ging en Jolijn niet meer iedere dag zag, hadden we nog wel contact. Toen ik bijna 18 jaar was, ging mijn moeder naar de moeder van Jolijn om te vragen hoe zij de uitkering had geregeld. Mijn moeder wist namelijk niet goed hoe de aanvraag voor een uitkering werkte. De moeder van Jolijn gaf antwoord op haar vragen.

Ik zat samen met Jolijn op de bank te praten. Tijdens dat gesprek voelde ik dat het heel anders was dan toen we elkaar iedere dag op school zagen. We konden niet meer zoveel lachen en het voelde heel erg vreemd. Ik had het gevoel dat zij dat ook voelde, maar zij sprak daar niet echt open over.

Ik voelde wel dat het niet goed ging. Dat kwam ook doordat ik heel mondig ben en bijna nooit stil was. Jolijn was juist veel rustiger. Zo is zij en zo ben ik. Dat is nog steeds hoe ik ben.

Ik ging ook met mijn boze buien naar haar toe. Ik heb haar meerdere keren geslagen, zelfs op mijn eigen verjaardag. Dat gebeurde alleen als ik heel kwaad was of als ik zag dat zij met een ander meisje ging praten of spelen. Dan had ik het gevoel dat zij mij niet meer wilde.

Jolijn moest ook leren van haar moeder en van andere mensen om voor zichzelf op te komen. Zij vond het niet leuk dat ik zo deed. Daarom schreef zij een brief aan mij. In die brief stond dat ik daarmee moest stoppen, anders wilde zij mijn vriendin niet meer zijn.

Dat vond ik achteraf heel terecht. Als ik zelf iedere keer door mijn eigen vriendin geslagen zou worden, zou ik ook zeggen dat ik dat niet meer wilde. Ik zou dat waarschijnlijk gewoon zeggen zonder een brief, omdat ik heel mondig ben. Voor mij is dat makkelijker.

Toen ik besepte dat het zo niet langer kon, nam ik dat serieus. Daarna ging het echt veel beter tussen ons en konden we weer met elkaar praten.

Later gingen we samen met onze moeders uit eten om bij te praten. We aten lekkere sushi. Maar op dat moment voelde ik dat de vonk tussen ons uitging, net als een vuur dat langzaam dooft. Dat betekende voor mij dat we geen goede band meer hadden.

Ik dacht nog dat we gewoon vriendinnen waren, maar voor Jolijn bleek dat niet meer zo te zijn. Ik had wel in de gaten dat er iets niet goed zat. Ik voelde dat mijn hoofd begon te trillen en dat haar hoofd ook begon te trillen. Het voelde alsof de vonk van onze vriendschap er niet meer was.

Een paar dagen later belde Jolijn mijn moeder. Zij zei: "Ik wil geen vriendin meer van haar zijn." Ze zei ook: "Ik heb geen band meer met haar.", Mijn moeder vroeg: "Wil je Yi-Mei spreken

Jolijn zei heel duidelijk: "Nee, ik wil niet met haar praten."

Ik vroeg aan mijn moeder wat Jolijn had gezegd. Mijn moeder vertelde dat Jolijn geen vriendinnen meer met mij wilde zijn.

Ik moest heel erg huilen. Ik had mijn beste vriendin verloren. Onze vriendschap was voorbij. Mijn moeder moest ook huilen, omdat zij zag hoeveel verdriet ik had.

Jolijn en ik waren bijna tien jaar vriendinnen. Anders hadden we ons tienjarig vriendschapsjubileum kunnen vieren. Dat hebben we net niet gehaald.

Achteraf was ik daar heel verdrietig om. Ook al waren er al een paar maanden voorbij, ik kon nog steeds niet geloven en ook niet accepteren dat zij echt geen vriendin meer van mij wilde zijn.

Dat was het einde van onze vriendschap. We hebben ons tienjarig vriendschapsjubileum net niet gehaald

Dat doet mij nog steeds heel veel verdriet. Ik voel mij gebroken omdat ik nu zonder haar verder moet.

WORDT VERVOLGD